

a žalující stranou, která má a měla 26. února 1919 řádné své bydliště na území státu Československého. A sporno jest také mezi stranami, v jaké měně placeno býti má. Jsou tu tedy podmínky § 1 odstavce b) a konečného odstavce §§ 2 a 5 nařízení vlády republiky Československé ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., podle nichž soudní řízení z moci úřední přerušeno býti musí.

Čís. 1105.

Usnesení vyrovnacího komisaře, obsahující rozhodnutí o ohlášených nárocích vyrovnacího správce, není třeba doručiti správci úpadkové podstaty, třebaž byl dle § 2 konk. ř. vyhlášen úpadek. Proti odmítajícímu usnesení vyrovnacího soudu jest příslušný dovolací rekurs.

(Rozh. ze dne 21. června 1921. R II 228/21.)

Usnesením ze dne 3. ledna 1921 upravil vyrovnací komisař poplatky vyrovnacího správce; vyrovnací správce i dlužník vzdali se výslovně právních prostředků do usnesení toho. Dne 11. ledna 1921 vyhlášen byl na jmění dlužníkovy úpadek a správce úpadkové podstaty žádal dne 16. března 1921 konkursního komisaře, by mu sdělil, jak byly upraveny útraty vyrovnacího správce, čemuž tento usnesením ze dne 19. března 1921 vyhověl. Do tohoto usnesení vznesl správce úpadkové podstaty rekurs, jež vyrovnávací soud odmítl jako nepřipustný. Důvody: Napadeným usnesením byl stěžovatel ku své žádosti pouze uvědoměn, že usnesením vyrovnávacího komisaře ze dne 3. ledna 1921 poplatky vyrovnávacího správce byly určeny na 13.257 K. Toto usnesení, upravující útraty, vydané před vyhlášením úpadku, nabylo ihned po prohlášení dne 3. ledna 1921 právní moci, ježto jediní dle § 33 vyr. ř. k rekursu oprávněni, totiž dlužník a vyrovnávací správce se výslovně vzdali opravných prostředků. Poněvadž tedy usnesení o útratách jest již v právní moci a správci úpadkové podstaty dle zákona zvláštní opravný prostředek proti usnesení tomu nepřisluší, musil býti rekurs odmítnut ve smyslu § 526 c. ř. s. a § 63 vyrovnacího řádu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl stížnosti.

Důvody:

Nelze o tom pochybovati, že rekurs jest přípustný. Neboť ustanovení § 33 vyrovn. ř., že o stížnostech do usnesení vyrovnacího komisaře, kterými rozhodl o nárocích vyrovnacího správce, rozhoduje vyrovnací soud s platností konečnou, dlužno rozuměti tak, že rozhodnutí vyrovnacího soudu musí býti věcným vyřízením rekursu. Poněvadž napadené usnesení nezabývá se věcně obsahem rekursu, nýbrž odmítá jej proto, že stěžovatel není k němu oprávněn, není citované ustanovení § 33 vyrovn. ř., hledíc k § 63 vyrovn. ř. a § 176 konk. ř. na překážku přípustnosti dovolacího rekursu. Leč dovolací rekurs u věci samé není nikterak odůvodněn. Ač zákonodárce na zřeteli míti musel a také zajisté měl ustanovení § 2 konk. ř., dle něhož současně se zastavením vyrovnacího řízení (§ 56 vyrovn. ř.) anebo do 14 dní po něm může býti na jmění dlužníka uvalen konkurs, přece

stanoví v § 33 vyr. ř. pouze, že usnesení vyrovnacího komisaře, obsahující rozhodnutí o ohlášených nárocích vyrovnacího správce, jest doručiti dlužníku a vyrovnacímu správci, kteří mohou tomuto rozhodnutí rekursem odporovati u soudu vyrovnacího. Nezmiňuje-li se zákon o správci úpídkové podstaty, plyne z toho, že mu nepřisluší právo ku stížnosti do usnesení o nárocích, které vyrovnací správce jest povinen přihlásiti při skončení své činnosti, tedy v době, kdy správce konkursní podstaty není ani zřízen. Neprávem snaží se stěžovatel dovoditi svou legitimaci k rekursu z ustanovení § 2 konk. ř. o lhůtách, nelzeť o lhůtách k opravnému prostředku ve prospěch někoho mluvit v případě, v němž po zákonu dle usnesení nemá mu býti doručeno. Ustanovení § 2 konk. ř. odstavec druhý má ostatně, jak ze zákona vyplývá, na mysli lhůty jiné, totiž lhůty zvláštní v zákoně o vyrovnacím řízení zvlášť uvedené, a nikoli lhůty pro opravné prostředky. Citovaný předpis § 33 vyrovn. ř. odpovídá také ustanovení § 8 vyrovn. ř. Kdežto totiž uvalením konkursu na jmění dlužníka odňata jest mu úplně možnost disponovati volně s tímto jměním, není v řízení vyrovnacím tomu tak, nýbrž jsou mu pouze dle § 8 vyrovn. ř. uložena jistá obmezení při dispozici s jeho jměním. Pod obmezení tato nespadá dlužníkovu oprávnění odporovati rozhodnutí vyrovnacího správce, z čehož jest zřejmo, že zákonodárce vědomě obmezil okruh osob, ku stížnosti v tomto směru oprávněných. Pokud pak stěžovatel opírá svou legitimaci o předpis § 81 konk. ř., jest mu na to odvětiti, že nárok vyrovnacího správce byl upraven usnesením vyrovnacího komisaře, které dle shora uvedeného tím, že dlužník si do něho nestěžoval, stalo se právoplatným, a že tento nárok vyrovnacího správce, hledíc k § 23, druhý odstavec čís. 1 vyrovn. ř. náleží v konkursním řízení dle § 46 čís. 2 k pohledávkám podstaty konkursní, takže nějaké přezkoumání tohoto nároku vyrovnacího správce správcem konkursní podstaty dle § 81 konk. ř. odpadá.

Čís. 1106.

Příslušnost dle § 49 čís. 2 j. n. vztahuje se na všechny nároky nemanželské matky, jež tato uplatňuje na základě zákona v řízení sporném. Lhostejno, zda otěhotnění skončilo porodem živého dítěte.

(Rozli. ze dne 21. června 1921, R II 232/21.)

Žaloba o náhradu škody 13.720 K z důvodu svedení (§ 1328 obč. zák.) byla zadána na okresním soudě. Žalovaný vznesl námitku věcné nepříslušnosti, již soud první instance vyhověl. Důvody: Dle § 49 čís. 2 j. n. jest okresní soud výlučně příslušným pro spory o povinnostech, jež postihují ze zákona nemanželského otce vůči matce a dítěti. Mezi spory ty nenáleží též nároky, opírající se o § 1328 obč. zák. nový doslov, ježto dle něho upravuje tento § pouze nároky na náhradu škody, jež uplatňuje žena, jež byla trestným činem, listí atd. svedena k souloži. Všechny tak zvané povinnosti otcovské, jež byly před novelou v tomto § obsaženy, jsou nyní upraveny v právu rodinném (§ 167 obč. zák.). § 1328 obč. zák. upravuje ryzí nárok na náhradu škody bez ohledu na to, zda došlo k otě-